

Arrest

nr. 350 585 van 17 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2026 heeft ingediend om de opschorting bij voorlopige maatregel en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens van 30 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2026 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die hij tegen deze beslissing indiende werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 344 730 van 13 april 2026.

Op 16 april 2026 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel van 30 maart 2026 werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 347 543 van 4 juni 2026 werd de afstand vastgesteld van het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 13septies van 30 maart 2026.

Op 5 juni 2026 werd aan een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker betekend. Het blijkt niet dat verzoeker een beroep indiende tegen deze beslissing.

Op 30 juni 2026 neemt de verwerende partij een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. In deze beslissing wordt gesteld:

“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten en de reeds genomen beslissing tot terugleiding aan de grens zijn opnieuw uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

De overtuiging van verzoeker dat de thans bestreden beslissing een beslissing tot terugleiding, en dus een verwijderingsbesluit in de zin van artikel 2.28, § 1, eerste lid, 3° van de RvV-wet bevat en het debat dat zich daarover heeft ontwikkeld, verantwoordt de behandeling van de zaak in de urgente procedure.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In het verzoekschrift, onder de titel *“Recevabilité”*, zet verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, uiteen dat een beslissing tot terugleiding naar de grens een individuele administratieve rechtshandeling is die kan worden aangevochten bij de Raad, zodat het beroep ontvankelijk is.

3.2. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing evenwel geen verwijderingsmaatregel betreft.

Op 30.03.2026 werd met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 12°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet een bevel gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd door Uw Raad verworpen.

Op 16.04.2026, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Nadat op 05.06.2026 een negatieve beslissing werd genomen door het CGVS, werd vervolgens op 30.06.2026 de bestreden beslissing genomen waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten en de reeds genomen beslissing tot terugleiding aan de grens opnieuw uitvoerbaar werd verklaard.

Verweerder verwijst naar analogie naar het arrest nr. 350.066 dd. 08.07.2026 van Uw Raad:

[...]

Verzoekende partij lijkt overigens te erkennen dat er geen sprake is van een verwijderingsbesluit, noch van een terugkeerbesluit, nu zij in een apart onderdeel de schorsing van de bestreden beslissing vordert bij wege van voorlopige maatregel, terwijl, ingeval er sprake zou zijn van een verwijderingsbesluit, deze van rechtswege zou zijn geschorst.”

3.3. Ter terechtzitting repliceert verzoekers advocaat daarop dat de bestreden beslissing wel degelijk een verwijderingsmaatregel bevat en dat de Raad ook bij een re-activatie van een eerder terugkeer- of verwijderingsbesluit moet overgaan tot een ex-nunc beoordeling van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. In casu liggen ter zake nieuwe elementen voor, zo stelt zij.

3.4. Verzoeker leest de bestreden beslissing verkeerd waar hij van oordeel is dat ze een beslissing tot terugleiding naar de grens bevat. Het betreft uitsluitend een beslissing tot vasthouding, met daarbij de vermelding dat op 5 juni 2026 *“een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd betekend”*, dat *“op het moment dat deze beslissing werd opgesteld, [...] er zich in het administratief dossier van betrokkene geen beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [bevond]”* en dat *“de verwijderingsbeslissing van 30.03.2026 [...] overeenkomstig artikel 52/3, §3 van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar [is]”*.

Deze uitvoerbaarverklaring is slechts een uitvoeringsmodaliteit bij de bijlage 13septies van 30 maart 2026 die inmiddels definitief in het rechtsverkeer is. Immers stelde de Raad op 4 juni 2026 de afstand van het geding vast. De uitvoerbaarverklaring vloeit rechtstreeks voort uit de wet en kan niet worden beschouwd als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling of een nieuw verwijderingsbesluit.

De Raad kan dus niet anders dan vaststellen dat de thans bestreden beslissing slechts een beslissing tot vasthouding betreft. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad inzake terugleidingsbeslissingen is derhalve niet relevant.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts uitdrukkelijk dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om de wettigheid van de bestreden beslissing tot vasthouding te onderzoeken. Verzoekers argumentatie over de ex-nunc beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM doet daaraan geen afbreuk.

3.5. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot opschorting bij voorlopige maatregel zijn onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot opschorting bij voorlopige maatregel worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeventien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS